

societat catòlica, la Associació Calasancia, tenia un bon teatre i una Secció de Joves de força bona voluntat, si bé no amb masses disposicions pel conreu del art de Talia.

Aquells joves són avui els principals actors de la Companyia que ha aplaudit Malgrat en la primera representació del Foment Cultural. Varen tenir una constància quasi heroica i això's ha posat a l'altura artística en que están.

Però això es lo de menys pel nostre cas. Lo que cal considerar es que si preguntem a gran part de amics de Calella us dirán que aquells joves no sols sostenien ara ultimament a una societat catòlica, sino que s'havien fet un públic seu i que aquest públic sortia en gran part de aficionats al cine sobretot sense que malbaratés la reunió familiar per que moltes noies que eren a teatre al costat de la mare, sino al cine, haurien sigut al passeig o al carrer amb l'amiga o a darrera dels joves.

I sabeu com se'l va fer aquest públic?

Sovintejant les funcions, fent-ne gaire be cada festa...

¿No creieu qu'això es també una gran obra social?

Jo crec, doncs, que'n els llocs on, de fet, ja no existeix la vida de família i la joventut en general es atreta pels espectacles de mal gènere, com per desgracia succeeix en moltes viles i ciutats, es molt pràctic organitzar funcions en societats catòliques i sovintejar les tan quant les circumstancies ho aconcellin.

Per a mi es una forma d'aforçar l'abundor del mal amb la del be.

Lo que jo no aconcellaré mai i'm sab molt de greu que societats que jo he estimat molt caiguessin en aquest defecte — que s'acontentin amb diversions i no fassin res més.

Per a mi una societat catòlica que tingui café i teatre i no tingui res més ni aspiri a res més, ni res més intenti, no fa gaira honor al seu nom, ni mereix esser exaltada; però, si en l'acció social, religio-

sa, obrera i patriòtica desplega les energies, deixeu-li que ofereixi diversions honestes al públic, sempre en consonancia amb les exigencies de la localitat; que l'obra de proselitisme que amb elles farà, li aplanarà'l camí per a deixar sentir la seva influencia benefactora en esperits qu'alirament no'l sentirien, o per a conservar sota'ls plecs del seu penó a una joventut que, en ella s'aburriria.

Per a mi aquesta es l'ensenyança dels fets.

Aquest es el meu criteri.

Si'l Sr. Dotras..., o un altre, el creuen equivocac esperó que m'ho farán veure.

Qui mes hi sàpiga, que més hi digui.

Mn. FRANCESC GAY, Pbre.

Aclarant un punt

Dos distingits i respectables publicistes venen ocupant-se en aquest setmanari del article que, amb el títol de «Reflexions», varem nosaltres publicar-hi, i com sia que dits escriptors atribueixen a la nostra publicació un alcanç qu'està molt lluny de tenir, ja que segons sembla ens consideren enemics del teatre moral, a pesar de que en el nostre article declarem lo contrari, ens plau fer avinent que durant tota la nostra joventut forem cooperadors entusiastes d'aquest teatre, en el que veiem avui amb complacencia cooperar-hi els nostres fills. Lo que a nosaltres no'ns plauria, lo que jamai consentirem es que les nostres filles s'exibeixin en cap teatre públic, com hi fan exhibir les seves actrius i cantantes certes associacions pietoses que pretenen viure acullides sota el mantell de la Verge.

Aquestes associacions artistic-cultural-religioses, fundades i dirigides casi sempre per unes quantes senyoretas que en el seu temps varen fer divertidament la joventut, organitzen seccions corals i dra-

màtiques, formades aquestes darreres per noies casadores, lo més elegants possible; per senyoretas que en els balls i reunions son les més distingides i obsequiades.

Si lo que ha fet una d'aquestes associacions en un poble de quin nom no volem recordar-nos, hovegessin fer en el seu els respectables comentadors del nostre article, segurament que se sentirien, com nosaltres, apenats a presència d'un espectacle tan poc edificant com resulta la presència de doncelles pietoses en l'escenari, per a rebre els aplausos d'abigarrades concurrencies i les felicitacions caramel·los dels joves cultes.

Aquest es el teatre quina reprochació constitueix la única finalitat de les nostres «Reflexions». Estem completament conformes amb tot lo que respecte a la actuació de Patronats i escoles dominicals, Centres i Foments catòlics esposen els nostres comentadors en els seus substanciosos escrits; pero volem consignar una vegada més que el teatre moralitzador de senyoretas pietoses ens ha causat sempre repugnancia. I com tenim oferta anys ha la nostra modesta ploma a la defensa de les sanes costums populars, ens hem cregut en el deure d'emetre sobre aquest teatre la nostra censura, la nostra opinió desfavorable.

Les doncelles educades per el modernisme aparatosamente pietós podran, ser tan presentables, tan cultes i tant artistes com se vulga, pero en el nostre concepte, estarán sempre molt lluny de semblar se a n'el tipo de la bona filla de familia, no se semblarán jamai a n'el tipo ideal de la dona cristiana.

JOAN DOTRAS

